

fet estremir aquella perla vivent que es neguitejava dintre d'una fulla tot just des-closa? A mi d'aquella gota d'aigua, en la que hi cap tot el cel, sempre em sembla que s'en desprenen perfums servats allí per a mi sola, i mantes voltes, quan no em veu ningú, acosto l'orella a la fulla verdejant, talment com si fos un cargol mari, i crec sentir-hi plor d'infant i rialles de gent jove.

Passada la llarga malaltia del hivern, tots dem obert el cor a la fona fada-Primavera, que cada any ens porta el renaixement a la vida.

El vell l'ha mirada tendrament (dolça mirada d'avi!) els ullets bons, entelats i llacrimosos, animats però al fons per una guspira de recança. La joventut l'ha guardada fi a fit, com d'igual a igual, els ulls lluents de joia, de superabundància de vida. Amb avidesa li ha fet la seva eterna pregunta:

—Que em portes? I la fada li ha donat llurs presents: amor, alegria, esperances, flors. La joventut els ha acaparat i ha fugit joiosa... i al lluny, al lluny, s'anava perdent la música benaurada de les seves rialles.

L'infant l'ha besada amb el seu bes de mel. Oh la hermosa Regina que té tebiors de mare, que li omple la cambreta d'olors, que el bressa cada vespre amb murmuris misteriosament dolços i el desperta cada matí amb refiladisses de rossinyol!...

A mi se m'ha acostat y m'ha pregat que l'acompanyés. Hem sortit de la ciutat vers un camp ple de verdor i de flors en ponce-lla. Allí la Primavera m'ha parlat baixet, baixet. Me n'ha dites de coses! Vos ne diré algunes, totes no, oh no! M'ha parlat de la Primavera dels cors, de l'eterna Primavera, dels cors. Ells també passen els seus hiverns ben gelats, ben tristos; però, un raig de llum, un somriure, un plor de joia, i... là Primavera, la Primavera altre cop, que tot ho esvaeix, que tot ho abranda. I la congesta del cor es va fonent, fonent, i els ocells hi canten altre volta, i les flors s'hi baden a poc a poc bressades suaument per un oreig ple de tebiors i perfums.

I la Primavera dels botons d'ametller, la que s'engarlanda de roses i té al seu naixement la canturia de les merles, l'in serva un xic d'enveja a n'aquesta altra Primavera amagada dels cors, que esborra el seu pas repetit, ifa inútil la florida dels cabells

blancs, més blancs que els poms del cirerer i la pomera.

* * *

Això dient, la blanca regina ha plorat, i jo he begut ses llàgrimes, i m'han entrat desitjos de cantar i d'estimar i de fer re-florir dintre de molts cors l'altre Primavera.

Kindnessfull.

En busca de la verdad

(Copiado de *Dentelladas*).

Iluso, el artista, decidió cierto día, que bien podemos llamar infausto, pintar un cuadro al cual pudiese titular "La Verdad".

Aferrado a esta malaventurada idea, barrenóse durante muchos meses la imaginación sin encontrar nada que mereciese servir de punto de apoyo a su proyectada alegoría.

Su empeño fué convirtiéndose en monomanía, y terminó en locura.

Tal final era inevitable.

Nuestra opinión sincera es que debía ser loco de nacimiento. Sólo así se comprende que perseverase en su estúpida idea de hallar lo que no existe.

Por fortuna, su desequilibrio mental era pacífico. Ambulaba por el mundo analizando seres, instituciones, sentimientos, creencias y leyes... Y cada vez aumentaba su locura, porque en el fondo de todas las apariencias descubría el cieno de lo falso, y estos desengaños producían en su cerebro enfermo el mismo efecto que un martillazo.

—Lo que busco quizá sea un mito, una quimera, o un límite—se decía, muchas veces—¿Estaré loco?... Pero por otra parte, es indudable que Dios, al poner tanta mentira sobre la Tierra, habrá puesto alguna verdad. Aunque no sea más que para demostrar que todo lo puede...

Su razonamiento era digno de su enfermedad mental, porque Dios no necesita probar su poder dando realidad a la fantasía de un loco. Le basta enviar de cuando en cuando una nueva epidemia o una catástrofe sobre la Tierra.

—Busco la Verdad—decía Iluso a todo el que le interrogaba.—Comprendo que se tra-